

Redactare: Mihaela Pogonici  
Corectură: Rodica Crețu  
Tehnoredactare: Mihail Vlad  
Pregătire de tipar: Marius Badea  
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**DUMAS, ALEXANDRE**

**Castelul Eppstein** / Alexandre Dumas ; trad. din lb. franceză  
de Octavian Soviany. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2902-9

I. Soviany, Octavian (trad. )

821.133.1

*Le Château d'Eppstein*  
Alexandre Dumas

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,  
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate  
intelectuală.

[www.edituraparelela45.ro](http://www.edituraparelela45.ro)

ALEXANDRE  
**DUMAS**

# CASTELUL EPPSTEIN

Traducere din limba franceză de  
Octavian Soviany

**Editura Paralela 45**



— Acum fiți cât se poate de sigur că o s-o cred. Puteți așadar să mi-o povestiți, dragă profesore, și vă asigur că n-o să aveți niciodată un ascultător mai atent decât mine.

— Ei bine – zise tovarășul meu de vânătoare – povestea este puțin cam lungă; faceți-mi plăcerea să veniți la mine la cină și, la desert, în timp ce vom fuma niște țigări bune și ne vom întinde picioarele la foc, o să vă povestesc această legendă teribilă, din care Hoffmann ar fi extras, dacă ar fi cunoscut-o, cea mai fioroasă dintre poveștile sale.

E lesne de înțeles că nu puteam refuza o asemenea invitație. Am fost așadar la ora stabilită la profesorul care, așa cum îmi promisesese, mi-a spus după cină povestea camerei roșii.

— Și povestea? – l-am întrebat toți într-un glas pe contele Elim.

— Ei bine, am făcut din ea o carte foarte groasă și foarte plictisitoare, pe care am să v-o aduc mâine, dacă țineți morțiș, și pe care am să v-o citesc cât mai la repezeală.

— Și de ce nu încă în seara asta? – am întrebat eu, care mă dovedeam cel mai nerăbdător.

— Fiindcă e trei dimineața – răspunse contele Elim –, iar asta mi se pare o oră rezonabilă ca să ne retragem.

Toată lumea a fost de aceeași părere. Ne-am dat întâlnire a doua zi, la zece seara. La zece fără un sfert erau deja adunați toți ascultătorii; la zece fix apărură contele Elim cu manuscrisul sub braț. Abia i-am lăsat timp să se așeze, atât eram de nerăbdători să auzim povestea pe care ne-o promisesese. Ne-am așezat în jurul cititorului, iar în mijlocul tăcerii adânci care se așternuse, el își începu povestea pe care o așteptam toți cu atâta nerăbdare.

## I

Suntem în septembrie 1789; pământul Europei tremură încă după căderea Bastiliei, iar Frankfurtul, oraș liber, dar, în același timp, un oraș în care erau proclamați Kaizerii, manifesta totodată speranță și teamă față de revoluția care izbucnea. Castelul Eppstein manifesta însă doar teamă, căci stăpânul lui, contele Rudolf, era cu totul devotat împăratului, care se pregătea să ne declare război.

Totuși nu doar grijile politice îi împovărau fruntea și îi întunecau sufletul în ziua în care începe povestirea de față.

Era așezat în sala cea mare a castelului, cu capul plecat, alături de soția lui. Lacrimi grele se prelingeau în tăcere pe obrajii trași ai contesei. Contele plângea doar în sinea lui.

Erau două chipuri frumoase și nobile de bătrâni. Toate mișcările lor trădau o demnitate profundă, dar și o bunătate emoționantă, iar creștetele lor albe păreau, ca să vorbim ca Schiller, încununate de fapte bune.

Discutau cu tristețe și gravitate.

— Trebuie să iertăm – spunea mama.

— Pot oare s-o fac? – răspundea tatăl. Dacă nu m-ar vedea nimeni, le-aș întinde brațele lui Conrad și soției sale. Dar, vai, rangul nostru ne impune anumite obligații și sunt atâția ochi așintiți asupra noastră! Trebuie să le dăm tuturor un exemplu sever și, chiar dacă suntem cu moartea în inimă, se cade



să murim în picioare. L-am gonit pe Conrad! Conrad n-o să mai apară dinaintea mea, n-o să-l mai îmbrățișăm niciodată, Gertrude.

— Ți-aș înțelege severitatea – spuse mama din nou cu timiditate – dacă el ar fi fiul nostru cel mai mare. Dar cel care va deveni după tine capul casei de Eppstein este Maximilian, și nu Conrad.

— Nu contează – ripostă contele. Conrad nu mai este un Eppstein.

— Oare îi va supraviețui mâniei tale? – se hazardă iarăși contesa.

— Ne va regăsi mai devreme sau mai târziu acolo unde părinții pot să-și îmbrățișeze copiii tot timpul.

Și contele tăcu după asta, căci se temea că, dacă va mai scoate un singur cuvânt, o să izbucnească și el în lacrimi, ca soția lui.

După un moment de tăcere cineva ciocăni la ușă discret și un vechi servitor al casei, pe nume Daniel, intră cu îngăduința stăpânului.

— Monseniorul Maximilian îi cere părintelui său onoarea unei scurte întrevederi – spuse Daniel.

— Poftește-l pe fiul meu – zise contele.

— Acesta – continuă bătrânul Rudolf cu amărăciune după plecarea lui Daniel – este lipsit de onoare în ochii mei, dar nu face mezalianțe; se depravează, dar nu-și uită rangul; uită să fie bun, dar nu uită niciodată că este conte; rămâne nobil, dacă nu cu sufletul, cel puțin în aparență. Maximilian este vrednicul meu moștenitor.

— Conrad nu este decât vrednicul tău fiu – adăugă contesa.

Și totuși, în momentul intrării în camera a lui Maximilian, trăsăturile vulgare și semnele fatale ale viciului de pe chipul acestuia, dacă nu dispăruseră, cel puțin se estompaseră, ca

urmare a unui efort de voință. El îngenunche dinaintea contelei, îi sărută mâna, apoi așteptă în picioare, tăcut, ca bătrânul să i se adreseze.

Contele Maximilian era un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o înfățișare trufașă și întunecată, înalt și puternic. Gesturile lui erau de obicei hotărâte și impetuoase. Chipul său exprima de regulă mai mult îndrăzneală decât inteligență. În fața lui te simțeai în prezența unei voințe implacabile, iar prin mina sa fermă și plină de semeție reușea adesea să se impună în fața unor spirite care îi erau superioare. La acest bărbat dorința trebuia să se traducă numaidecât în acțiune. Nu era ușor să-i ții piept privirii sale fixe și îndrăznețe; se spunea că puține obstacole pot rezista izbucnirilor lui de mânie și că nici el însuși nu-și poate ține în frâu pornirile violente.

Așa cum am spus, contele Maximilian trebuia să aibă vreo treizeci de ani, dar niște riduri timpurii îi brăzdau deja fața, pe care frământările ambiției își lăsaseră amprenta devoratoare. Contele avea una dintre acele frunți nemțești largi care sună a gol, fiindcă sunt mai pline de orgoliu decât de geniu. Nasul încovoiat și buzele subțiri contribuiau din plin la aerul lui dominator, care te izbea de la prima vedere. Cuta dintre sprâncenele lui, pe care le încrunta adesea, era teribilă; în același timp însă, surâsul său – dar nu surâdea des – era surâsul fățarnic, fals și interesat al curteanului. Talia lui înaltă și dreaptă știa să se plieze perfect în fața stăpânului. Una peste alta, exteriorul său, care era croit după calapodul sufletului, vădea îndrăzneală, dar nu măreție, răceală, dar nu seninătate, dispreț, dar nu îndurare. Era ambițios în felul părintelui Joseph, nu în cel al lui Wallenstein, și îți dădeai seama din prima privire că-și răzbuna slugărnicia față de cei mari prin aroanța față de cei mici.

— Înainte să te ascult, fiule – zise Rudolf cu gravitate – trebuie să-ți fac din nou un reproș. Cât ai fost tânăr, noi am dat



dovadă de indulgență și ți-am pus isprăvile pe seama vârstei, dar ai înaintat pe calea vieții, Maximilian. Dumnezeu ți-a luat soția, dar ți-a lăsat fiul. Ești tată, Maximilian. Mai mult decât atât: slăbiciunile mele îmi spun că vei deveni, doar peste câteva zile, domnul și stăpânitorul tuturor domeniilor noastre, precum și singurul moștenitor al strămoșilor noștri. Oare n-a venit vremea să te gândești serios la soarta ce ți se rezervă și să-ți supraveghezi de acum înainte purtările, care au iscat atâtea scandaluri în tot ținutul și atâtea durere aici la castel?

— Tată – răspunse Maximilian –, socotesc că bunătatea domniei tale a plecat urechea oleacă prea mult la plângerile celor de jos; sunt nobil, iubesc plăcerile, distracțiile leului nu sunt aceleași cu cele ale mielului, dar, din câte cunosc, n-am întrecut niciodată măsura. M-am bătut de trei ori pentru onoarea numelui meu; cât despre celelalte, nu le mai țin minte prea bine. Ce nouă crimă voi mai fi comis? Să fi distrus iarăși hăitașii mei vreun lan de grâu? Să fi sfâșiat din greșeală câinii mei purceaua vecinului? Să fi strivit calul meu vreun țăran neatent?

— Fiule, ai necinstit-o pe fata judelui din Alpoenig.

— Vai, e din păcate adevărat – zise Maximilian slobozind un suspin. Dar nobilul meu părinte n-ar trebui să ia în seamă asemenea lucruri. Doar știe prea bine că nu m-aș înjosi niciodată într-atât încât să mă însor, precum fratele meu Conrad, cu o fată de jos.

— O, fără îndoială că nu de asta mă tem – făcu bătrânul cu o ironie îndurerată.

— Și de ce se teme, mă rog, atunci senioria ta? De scandal, cum spunea adineaori? În privința asta pot să o liniștesc. Tocmai s-a întâmplat o nenorocire. Sărmana Gretchen s-a dus ieri să se plimbe singură pe malul Rinului. Bănuiesc că a vrut să culegă vreun trandafir sălbatic, vreo pervincă sau vreo floare de nu-mă-uita; i-a alunecat piciorul și a fost luată de apă; nu

i-au găsit corpul decât azi-dimineață. Ah, sunt deznădăduit de această moarte neașteptată! Am adorat-o pe Gretchen și, iartă-mă, tată, am plâns-o. Dar domnia ta toate fi liniștit în legătură cu urmarea nebuniilor mele.

— Într-adevăr – zise contele, uluit de această durere afișată cu insolență, de această nechibzuință egoistă, mai dispus să creadă într-un accident decât într-o crimă și să pună totul pe seama hazardului.

Mama își ridică ochii și mâinile spre cer, cerându-i fără îndoială iertare lui Dumnezeu și lui Gretchen, pentru fiul său, care nu știa ce face. După un timp, contele spuse din nou:

— Vrei să-mi vorbești, fiule?

— Da, tată, vreau să-ți cer o favoare, nu pentru mine, care m-am străduit să nu-ți stârnesc niciodată mânia, ci pentru fratele meu Conrad, care, chiar dacă este vinovat, este atât de nefericit.

— Da, te porți ca un frate bun, Maximilian! – strigă mișcată contesa, bucuroasă să-și vadă de data asta fiul așa generos.

— Da, mamă – continuă Maximilian – știi că îl iubesc pe Conrad; un suflet slab, dar minunat; el mi-a dat tot timpul înțâietate, ca unui stăpân, și n-am putut să fiu niciodată invidios pe această fire blândă și inofensivă, care mi-a recunoscut întotdeauna, fără să crâcnească, superioritatea. Nu e vina lui că s-a născut să fie mai degrabă profesor de filosofie decât om de arme. Recunosc că greșeala lui este gravă: să se însoare în secret cu o fată de rând, doar pentru că iubește, să introducă în familia noastră copilul legitim al unei burgheze, în loc să o lase cu un bastard sunt niște neghiobii, dar nu sunt niște crime; micuța Noemi este foarte drăguță și a putut să-l vrăjească pe naivul de Conrad, care era la prima lui dragoste. În definitiv, tată, lucrul acesta este mai puțin grav decât dacă l-aș fi săvârșit eu, care sunt fiul vostru mai mare și viitorul cap al familiei Eppstein; știu că



Resp. Împăratul se va înfuria, dacă, în calitate de părinte, vei accepta o asemenea mezalianță. Dar voi merge la Viena și îl voi îmblânzi. Vom face pentru el din Gaspar, paznicul de vânătoare, tatăl lui Noemi, un bătrân militar; iar, cu vremea, toată povestea o să fie dată uitării. Crezi, nu-i așa, că indulgența ta îmi va face rău mie, care trebuie să-ți moștenesc titlul și, odată cu el, favorurile curții? Ei bine, din dragoste pentru bunul Conrad voi suporta toate urmările. Mă voi strădui, prin zelul pe care îl voi dovedi, să recâștig bunăvoința împăratului. Fiți pe pace în această privință. De aceea vă conjur să nu-i surghiuniți în Franța pe Conrad și pe soția lui, așa cum intenționați; lăsați-l să rămână alături de voi; viața lui retrasă și studioasă trezește oare atât de multă atenție? Bietul băiat este plin de tandrețe; vă iubește pe amândoi și este atât de atașat de locurile acestea încât nu va putea vreodată să le părăsească. Surghiunul va fi pentru el ca o sentință de condamnare la moarte.

— Îți faci datoria, Maximilian, pledând pentru cauza fratelui tău; mi-o fac și eu pe a mea, refuzându-te. Conrad se încăpățânează și nu vrea să rupă această căsătorie, nu-i așa?

— În privința asta e inflexibil – spuse Maximilian. Cred că e inutil să se mai stea de vorbă cu el.

— Ei bine, dacă eu aș ceda, în timp ce el nu vrea să dea înapoi, oare nobilimea germană, care e solidară în ceea ce privește toate actele membrilor ei, m-ar ierta vreodată?

— Fără îndoială că nu. Dar acceptă cel puțin să-l vezi pe Conrad și să-i ascuți explicațiile, tată – replică Maximilian.

— Cu neputință! – spuse contele, care se temea că fermitatea lui ar putea să cedeze în cele din urmă.

— Să mă ierte Senioria Voastră – spuse Maximilian. Dar mi-am luat îndrăzneala să-l invit pe fratele meu să ne întâlnească aici. Să nu plece înainte de a vă vedea pentru ultima oară. Este aici, fără îndoială; iată-l că vine. Fie-ți milă, tată, primește-l.

— Monsenior – îi zise încet contesa soțului ei –, dacă ți-am fost mereu o soție supusă și devotată, acordă-mi (cine ar putea să afle?) fericirea supremă de a-mi revedea copilul.

— Fie cum vrei tu, Gertrude, dar fără semne de slăbiciune.

Contele Rudolf făcu un semn, iar Maximilian alergă și-i deschise lui Conrad, care veni în tăcere și îngenunche la câțiva pași de tatăl său.

Cei doi frați alcătuiau contrastul cel mai puternic; pe cât era Maximilian de puternic și de decis, pe atât era Conrad de firav și de blând. Fața lui palidă, încadrată de niște plete lungi și blonde, însuflețită de flacăra din ochii lui căprui, făcea să iasă și mai puternic în evidență trăsăturile angulare, chipul de bronz și întreaga robustețe a fizionomiei lui Maximilian. Mâna acestuia era de două ori mai mare decât mâna feminină a lui Conrad. Unul aproape că te înspăimânta, celălalt te fermeca numaidecât.

Era un mare și solemn tablou de familie: fratele mai mare – în picioare, nemișcat, spectator destul de indiferent și de calm la scena pe care o pregătise compasiunea sa interesată; fratele cel mic – în genunchi, emoționat, tremurând, dar susținut de o forță interioară care îi aduna în ochi nu numai lacrimi, ci și fulgere; tatăl – marele senior patriarh, cu părul și barba albe, așezat într-un fotoliu sculptat, plin de măreție în aparență, dar tulburat în sufletul său, silindu-se să nu-și trădeze sentimentele; mama – ghemuită pe un taburet, stând parcă îngenuncheată, ștergându-și pe furiș o lacrimă și privindu-și pe rând soțul cu teamă și fiul cu dragoste; în sfârșit, drept fundal, un lambriu vechi și întunecat, de pe care se detașau portretele aproape vii ale strămoșilor – martori și judecători.

— Vorbește, Conrad – zise contele Rudolf.

— Monsenior – spuse Conrad –, în urmă cu trei ani aveam douăzeci de ani și un suflet visător și dornic să iubească. În timp ce fratele meu, Maximilian, purtat de firea lui impetuoasă,



Resp. călătoria prin Germania și Franța, eu am preferat să rămân alături de voi, alături de tine, mamă, și, în sălbăticia mea, am refuzat nu doar să merg la Curte, ci și să le fac vizite vecinilor noștri. Fericirea mea nu avea nevoie de un orizont prea întins, dar, dacă picioarele îmi erau leneșe, mintea îmi era vioaie, iar inima, nerăbdătoare; singura femeie pe care o cunoscusem până atunci era mama, iar când mi-a ieșit în cale o tânără frumoasă, așa cum îmi doream, și bună, așa cum era firea ei, nu m-am interesat de numele ei de familie – în dragoste contează numai numele de botez – și m-am îndrăgostit de ea, de Noemi, pentru că era fermecătoare și pentru că era cuminte.

— Ah, dacă aș fi fost aici – murmură Maximilian –, aș fi lipsit-o cu plăcere pe Noemi a ta de această ultimă calitate cu care ți-a luat mințile, sărmanul meu frate!

— Totuși – continuă Conrad –, deoarece nu vreau să vă împărtășesc, Monsenior, decât adevărul adevărat, trebuie să vă mărturisesc că n-am cedat numaidecât pasiunii ce pusesese stăpânire pe mine; măsurând distanța care mă separa de Noemi și gândindu-mă la durerea pe care o să v-o provoc, m-am străduit să-mi înfrânez sentimentele, care, ca urmare a acestei încercări de împotrăvire, au izbucnit încă și mai puternic; o forță irezistibilă mă purta neconștient spre casa lui Gaspar și, în sfârșit, a venit și ziua când Noemi, biruită de stăruințele mele, mi-a spus că mă iubește și ea.

— Ce copilă ambițioasă! – făcu Maximilian.

— Ce trebuia să fac? – continuă Conrad. Să fug de ea, nu-i așa, mamă? Nu eram îndeajuns de puternic. Să o înșel, spui, Maximilian? Nu eram îndeajuns de laș. Să fi venit la tine, tată, și să-ți fi mărturisit tot? N-am îndrăznit. M-am căsătorit în secret cu Noemi; în felul acesta mă feream de mânia voastră, îmi cruțam pentru moment suferința și socoteam că nu le aduceam vreo ofensă nici lui Dumnezeu, nici oamenilor. Dar

mă înșelam de două ori. Mi s-a născut un fiu, aveam de ales între supărarea voastră și dezonoarea soției mele. Am ales supărarea ta, tată, care nu avea să se reverse decât asupra mea, și, în ciuda tuturor încercărilor omenești de a despărți ceea ce a unit Dumnezeu, o aleg și astăzi și o voi alege cu siguranță și mâine. Vedeți așadar, Monsenior, că găsesc mânia voastră îndreptățită și că mă așteptasem la ea. Iar dacă vă stau în genunchi dinainte, nu e pentru ca s-o abat de la mine. Vreau doar să mă asigur că, gonit de aici, așa cum o să se întâmple cu siguranță, nu voi lua și disprețul vostru cu mine.

— Conrad – răspunse contele cu o voce surdă și tărăgănată –, aparținem amândoi, tu și cu mine, unei familii istorice, căreia nu-i este îngăduit să greșescă. Destinul ne-a așezat atât de sus, ca să ne vadă toți oamenii și să le slujim drept exemplu. Este poate o fatalitate, dar trebuie să i ne supunem, iar tu ai vrut să treci peste ea. Te-ai făcut vinovat de o crimă de leznoblețe, Conrad. Vântul revoluției care a început să sufle în Franța ar fi trebuit totuși să te avertizeze că se cuvenea să rămâi ferm. Mai mult decât oricând trebuie să ne apărăm privilegiile acum, când s-au transformat în pericole. Nobil și tată de familie, răspunzător pentru toate faptele alor mei, se cade ca severitatea mea să repare slăbiciunile tale și ca bătrânul să fie ferm când cel tânăr se clatină. Pleacă, du-te în Franța și slujește-l cu credință pe regele Ludovic al XVI-lea. Urările mele de bine te vor însoți. M-ai întrebat dacă te disprețuiesc. Ți voi răspunde pentru a mă justifica. Când doica ta te-a adus la mine, Conrad, te-am luat în brațe și te-am ridicat deasupra capului, oferindu-te mai întâi lui Dumnezeu, pe urmă împăratului, apoi nobilimii germane și, în sfârșit, fiecăruia dintre iluștrii noștri strămoși. Astăzi am de dat socoteală pentru tine în fața strămoșilor, a nobilimii și a împăratului și trebuie să te reneg. Mâine voi fi poate mândru de tine în fața lui Dumnezeu.



— Tată — strigă Conrad —, te venerez și te ador. Ești măreț, teribil și bun și mă faci să fiu mândru de mine, copleșindu-mă cu grandoarea ta. O să fiu demn de voi, Monsenior; îi sunt dator familiei mele cu o ispășire și o să mă achit de ea ca un Eppstein. Adio!

Conrad se înclină adânc în fața tatălui său, fără să se apropie totuși de el. Bătrânul făcu un semn de adio cu mâna, dar nu spuse nimic, căci era tulburat și se temea că o să-și ia fiul în brațe. Cât despre contesă, aceasta nici măcar nu îndrăznea să-l privească pe Conrad. Ea ținea ochii în jos, chipul ei frumos era scăldat în lacrimi și se ruga, cu mâinile împreunate. Conrad o salută și pe ea de la distanță; dar, în ciuda etichetei pe care și-o impuseseră pentru această ultimă întrevedere, îi trimise cu mâna un sărut celei care îl purtase în pânțe. După care acest tânăr mândru urmă pilda tatălui său, încercând să pară la fel de netulburat. Tatăl fu mulțumit de fiul său.

— Însoțește-ți fratele până la prag — îi spuse contele lui Maximilian, care, pe timpul acestei scene ciudate și grandioase rămăsese tăcut, mușcându-și buzele.

— Dacă Senioria Voastră îmi îngăduie — spuse cel mai mare din frații Eppstein —, voi reveni de îndată să vă vorbesc.

— Te aștept — zise bătrânul.

Și cei doi frați ieșiră, unul dintre ei pentru a nu mai reveni niciodată.

Nimeni n-ar putea să ne spună ce s-a întâmplat între tată și mamă, când au rămas singuri cu durerile lor, căci numai Dumnezeu putea să vadă lacrimile și să asculte gemetele acestor inimi zdrobite, dar când Maximilian s-a întors după un sfert de oră, cei doi bătrâni erau în aparență senini și își afișau în exterior autoritatea părintească.

— Acum, Monsenior, când hotărârea voastră nu mai poate să fie schimbată și după ce l-am văzut pe Conrad plecând

împreună cu soția și fiul său — spuse Maximilian —, trebuie să admit că ați făcut ceea ce se cuvenea.

— Nu-i așa, Maximilian — zise contele cu un zâmbet amar —, că asta era și părerea ta?

— Da, tată, căci împăratul nu ți-ar ar fi iertat îngăduința, iar familia noastră ar fi căzut în dizgrație pentru multă vreme.

— Am acționat în numele onoarei, și nu al onorurilor — zise contele.

— În ziua de azi au ajuns să se asemene foarte mult.

— Ce voi ai să-mi spui, fiule? — îl întrerupse contele cu gravitate.

— Uite despre ce este vorba, tată. În ciuda severității pline de înțelepciune pe care ai dovedit-o, creditul tău a avut totuși puțin de suferit; m-am gândit să-l restabilesc. Nu mi-am pierdut soția, pe Thecla, decât de un an, iar nașterea fiului meu m-a asigurat că numele nostru va fi transmis mai departe, așa că nu plănuiam să mă recăsătoresc; dar, pentru a redobândi favoarea împăratului, există o minunată partidă: fiica unuia dintre vechii tăi prieteni, tată, fiica ducelui de Schwalbach, care în momentul de față este atotputernic la Viena.

— Vorbești despre Albine de Schwalbach, Maximilian? — întrebă contesa.

— Da, mamă; este unica fiică a ducelui și va aduce o zestre însemnată în familia noastră.

— Sora mea, stareța, în a cărei mănăstire a fost crescută Albine și de la care am aflat câte ceva — continuă contesa —, mi-a vorbit despre frumusețea fără egal a acestei tinere.

— Și — adăugă Maximilian — are în zestre magnificul domeniu Winkel, de la porțile Vienei.

— Sora mea mi-a mai spus că frumusețea lui Albine nu este decât podoba unei extraordinare bunătăți.